

COMUNITATEA
CREDINCIOȘILOR

DATORIILE CONFRERIEI

I

VIAȚA CREDINCIOȘILOR

1. Cel ce dorește să devină discipolul meu ca un călugăr rătăcitor, trebuie să facă legământul de a abandona orice legătură directă cu familia sa, cu viața socială a lumii și cu orice dependență față de avere.

Cel care a abandonat toate relațiile sale în favoarea lui Dharma și care nu are nici un loc de retragere nici pentru corp, nici pentru cugetul său, acela a devenit discipolul meu ca un călugăr rătăcitor.

Chiar dacă cineva calcă cu propriile-i picioare pe urmele pașilor mei și îmbrăcând propria-mi robă, dacă cugetul îi este tulburat de dorință, este departe de mine. Dacă cineva este îmbrăcat ca un călugăr, dar nu acceptă învățătura mea, acela nu mă vede.

Dar, dacă el a alungat orice dorință și dacă cugetul îi rămâne pur și liniștit, este foarte aproape de mine chiar dacă se găsește la mii de mile depărtare. Dacă primește Dharma, el mă vede prin ea.

2. Cei ce sunt discipolii mei, călugări rătăcitori, trebuie să observe cele patru reguli și să-și bazeze toată viața pe acestea.

(1) Să poarte îmbrăcăminte veche abandonată.

Datoriile Confreriei

(2) Să-și primească hrana cerșind pomeni. (3) Căminul lor să fie locul unde-i surprinde noaptea, sub un pom sau pe o stâncă. (4) Ei folosesc numai un medicament special făcut din urina bovinelor, prevăzut de Confrerie.

Viața unui cerșetor constă în a rătăci din casă în casă purtând un castronaș; el nu este obligat de împrejurări sau de ispite să facă acest lucru; face astfel din proprie voință, știind că o viață de credință îl va îndepărta de iluziile vieții, îl va ajuta să evite suferința și-i va aduce Iluminarea.

Viața unui călugăr rătăcitor nu este o viață ușoară; el nu trebuie s-o întreprindă, dacă nu-și poate păstra cugetul liber de dorințe și de mânie sau dacă nu-și poate controla cugetul și cele cinci simțuri.

3. Cel care se considera el însuși un călugăr rătăcitor, trebuie să fie în măsură să afirme:

"Fac legământul de a îndeplini tot ceea ce este necesar unui călugăr rătăcitor. Mă voi strădui cu sinceritate să devin unul dintre ei. Voi fi recunoscător tuturor celor care mă vor ajuta cu darurile lor și mă voi strădui să-i fac fericiți grație zelului meu și vieții mele bune."

Pentru a fi un călugăr rătăcitor, un om trebuie să se antreneze în diferite moduri: trebuie să fie sensibil la rușine și dezonoare, de fiecare dată când greșește; trebuie să-și păstreze pure corpul, cuvintele și cugetul,

Datoriile Confreriei

pentru a duce o viață pură; trebuie să vegheze cele cinci porți ale simțurilor; nu trebuie să piardă controlul cugetul din cauza unor plăceri trecătoare; nu trebuie să se laude pe sine și să disprețuiască pe alții; nu trebuie să trândăvească sau să doarmă mult timp.

Seara trebuie să aibă un moment pentru a se așeza în meditație, să facă apoi o scurtă plimbare înainte de a se retrage. Pentru a dormi în pace, trebuie să doarmă pe partea dreaptă cu picioarele alăturate și ultimul gând va trebui să-i fie despre ora la care să se trezească dimineața următoare. Dimineața devreme, trebuie să aibă un alt moment pentru a se așeza liniștit în meditație, urmat de o scurtă plimbare.

În timpul întregii zile trebuie să rămână ager, să-și păstreze controlul corpului precum și cel al cugetului, rezistând tuturor tentațiilor de invidie, de mânie, de ignoranță, de trândăvie, de neatenție, de regret, de suspiciune și să reziste oricărei dorințe pământești.

Concentrându-și astfel cugetul, va trebui să cultive excelența înțelepciune și să aspire numai la Perfecta Iluminare.

4. Dacă un călugăr rătăcitor uită și alunecă în invidie, dă curs liber mâniei și întreține resentimentul, gelozia, vanitatea, orgoliul și ipocrizia, este asemenea unei săbii cu două tăișuri acoperită cu un voal subțire.

El nu este un călugăr rătăcitor numai fiindcă poartă

Datoriile Confreriei

zdrențe de călugăr și castronașul de milostenie; nu este un călugăr rătăcitor pentru că recită cu ușurință textele; în acest caz, el nu va fi decât o paiață și nimic altceva.

Chiar dacă aspectul lui exterior este acela al unui călugăr, dacă nu poate alunga dorințele sale pământești, nu este un călugăr rătăcitor. El nu este altceva decât un copil îmbrăcat într-o robă de călugăr.

Singurii care pot fi numiți călugări rătăcitori sunt cei capabili a se concentra și a-și controla cugetul, care posedă înțelepciune, cei care au înlăturat toate dorințele pământești și al căror singur scop este acela de a dobândi Iluminarea.

Un adevărat călugăr rătăcitor este hotărât a realiza Iluminarea cu riscul pierderii ultimei sale picături de sânge sau chiar dacă oasele i se transformă în praf. Astfel, cel ce se va strădui cu tot ce are el mai bun, va fi capabil să-și atingă scopul, și va dovedi capacitatea sa de a îndeplini faptele demne rătăcitorilor.

5. Misiunea tuturor confrăților religioși este aceea de a răspândi lumina Învățăturii lui Buddha. Cel religios va trebui să învețe pe fiecare. El trebuie să-i trezească pe cei adormiți. El trebuie să corijeze ideile greșite. Trebuie să ajute oamenii să dobândească opinii juste. El trebuie să meargă pretutindeni pentru a răspândi larg învățătura cu riscul propriei sale vieți.

Misiunea unui călugăr rătăcitor nu este ușoară, cel

Datoriile Confreriei

ce aspiră la ea trebuie să îmbrace hainele lui Buddha, să se așeze pe scaunul lui Buddha și să intre în lăcașul Său.

A îmbrăca hainele lui Buddha înseamnă să fii umil și să practici cu asiduitate răbdarea; a te așeza pe scaunul lui Buddha înseamnă a vedea toate lucrurile fără substanță și a nu avea atașamente; a intra în lăcașul lui Buddha înseamnă a împărți marea sa compasiune atotcuprinzătoare și a avea simpatie față de toată lumea.

6. Cei ce doresc să răspândească în mod eficace Învățătura lui Buddha trebuie să fie concentrați asupra a patru lucruri: a) să fie atenți asupra comportării personale; b) să fie atenți la cuvintele lor, atunci când se apropie de oameni și-i învață; c) să fie atenți la motivele lor de a-i învăța și la scopul pe care vor să-l atingă; d) să fie preocupați de marea compasiune.

În primul rând, pentru a fi un bun mentor Dharma, religiosul trebuie să aibă ambele picioare bine stabilite pe pământul asiduității; să fie modest; să nu fie extrem sau avid de publicitate; să gândească întotdeauna la "vidul" tuturor lucrurilor și să nu li se atașeze. O astfel de atenție duce la comportarea corectă.

În al doilea rând, el trebuie să-și exerseze prudența față de oameni și de situații; trebuie să evite oamenii care duc o viață rea sau pe cei care dețin autoritate; trebuie să evite femeile; trebuie să se apropie

Datoriile Confreriei

de oameni cu prietenie; trebuie întotdeauna să-și amintească faptul că orice lucru provine din combinarea cauzelor și a condițiilor. El nu trebuie să blameze oamenii, nici să-i insulte, nici să-i critice sau să-i elogieze.

În al treilea rând, el trebuie să-și păstreze cugetul în pace, considerând pe Buddha ca pe un părinte spiritual, considerând pe ceilalți călugări rătăcitori, care înaintează pe drumul Iluminării, ca pe proprii săi mentori și privind lumea întreagă cu o mare compasiune. Deci, el trebuie să-i învețe pe toți în mod egal.

În al patrulea rând, religiosul trebuie să-și desfășoare cugetul de compasiune până la cel mai înalt grad, așa cum face Buddha; et trebuie să-și dirijeze cugetul de compasiune în mod cu totul special spre cei ce nu știu suficient să aspire către Iluminare; trebuie să le hrănească dorința de a aspira către Iluminare și să le suscite interesul prin eforturi generoase.

II DRUMUL ADEPTILOR LAICI

1. Așa cum a fost explicat mai înainte, pentru a deveni un discipol al lui Buddha, omul trebuie să creadă în cele Trei Comori: Buddha, Dharma și Saṅgha.

Pentru ca cineva să devină adept laic trebuie să aibă o încredere de nezduncinat în Buddha, trebuie să creadă în Învățătura Sa, în Dharma, să studieze și să pună în practică preceptele și, în sfârșit, să prețuiască Confreria, Saṅgha.

Adeptii laici trebuie să urmeze cele cinci precepte: să nuucidă, să nu fure, să nu comită adulter, să nu mintă, să nu înșele și să nu facă uz de substanțe intoxicante.

Discipolii lui Buddha nu trebuie numai să creadă în cele Trei Comori și să păstreze cele cinci precepte numai pentru ei, dar în măsura posibilității lor, ei trebuie să-i ajute pe alții să le urmeze, în special pe rude și prieteni, străduindu-se să trezească în ei credința neclintită în Buddha, Dharma și Saṅgha cu scopul ca, la rândul lor, ei să participe la marea compasiune a lui Buddha.

Adeptii laici trebuie să-și amintească întotdeauna faptul că scopul pentru care ei cred în cele Trei Comori și pentru care urmează cele cinci precepte este acela de a obține în final Iluminarea. Deși trăiesc într-o lume

de dorințe, ei trebuie să evite a li se atașa.

Adeptii laici trebuie să țină în minte faptul că, mai devreme sau mai târziu vor fi obligați să se despartă de părinții și familiile lor; deci, ei nu trebuie să se atașeze lucrurilor acestei vieți, dar trebuie să-și poarte cugetul spre lumea Iluminării, unde nimic nu dispare.

2. Dacă adeptii laici au o credință profundă și neclintită în Învățătura lui Buddha, ei vor realiza în cugetul lor fericirea pașnică și netulburată ce va radia asupra tuturor aceluia ce-i înconjoară reflectându-se înapoi pe ei înșiși.

Acest cuget de credință este pur și calm, întotdeauna răbdător și curajos; el nu caută ceartă și nu cauzează suferințe altora; dimpotrivă, conservă în cugetul discipolilor amintirea celor Trei Comori: Buddha, Dharma și Saṅgha. Astfel, fericirea se trezește spontan în cugetul lor și strălucirea Iluminării poate să se răspândească pretutindeni.

Grație acestei credințe, ei rămân la pieptul lui Buddha; ei se îndepărtează de egoism și de atașamentul față de posesiunile lor. Prin urmare, nu le este teamă de viața cotidiană, nici de critici.

Încredințați fiind că se vor naște în Țara lui Buddha, nu se tem de moartea lor viitoare. Încredințându-se în autenticitatea și sfințenia învățăturii, ei pot să-și exprime credința în mod liber și fără teamă.

Datoriile Confreriei

După ce cugetul li s-au umplut cu compasiune, ei nu vor face deosebire între oameni, dar îi vor trata pe toți cu egalitate. Apoi, cugetul lor fiind independent de dorințe și de repulsie, vor îndeplini orice faptă bună cu neprihănire, echitate și bucurie.

Dacă viața le este adversă sau favorabilă, nu influențează cu nimic creșterea credinței. Dacă țin la umilință, dacă respectă Învățătura lui Buddha, dacă sunt consistenți în vorbă și acțiuni, dacă sunt ghidați de înțelepciune, dacă cugetele lor sunt neclintite ca un munte, ei vor progresa ferm pe drumul Iluminării.

Chiar dacă sunt forțați să trăiască în situații dificile și printre oameni cu cugetul corupt, dacă îndrăgesc credința lui Buddha, ei îi vor putea conduce întotdeauna spre fapte mai bune.

3. Prin urmare, primul lucru pe care o persoană trebuie să-l dorească este acela de a asculta Învățătura lui Buddha.

Dacă, pentru a obține Iluminarea, cineva este sfătuit să treacă prin foc, atunci el va trebui să fie dispus să treacă printr-un astfel de foc.

Fiindcă, pentru persoana ce trece prin mijlocul lumii pline de foc, auzirea numelui lui Buddha este salvarea ei.

Cei ce trebuie să urmeze Învățătura lui Buddha nu trebuie să fie egoiști și capricioși, dar trebuie să întrețină

sentimente de bunăvoință față de toată lumea fără deosebire. Ei trebuie să respecte pe cei demni de respect, să-i servească pe cei demni a fi serviți și să-i trateze pe toți cu aceeași amabilitate.

Astfel, adepții laici trebuie să înceapă a-și exersa cugetul fără a fi tulburați de acțiunile altora. În modul acesta ei vor primi Învățătura lui Buddha și o vor pune în practică fără a invidia pe alții, fără a fi influențați de alții și fără a lua în seamă alte căi.

Cei ce nu se încred în Învățătura lui Buddha au o viziune îngustă și, prin urmare, un cuget tulbure. Însă cei ce se încred în Învățătura lui Buddha se lasă în grija mării sale înțelepciuni și a mării sale compasiuni atotcuprinzătoare și, în această credință, ei nu sunt tulburați de fleacuri.

4. Cei ce ascultă și primesc Învățătura lui Buddha știu că viața lor este temporară și că, corpul nu este decât un agregat de suferințe și cauza oricărui rău; știind acestea, ei nu i se atașează.

În același timp, ei nu neglijează a purta grija cuvenită propriului lor corp. Nu datorită plăcerilor, ci fiindcă propriul corp le este necesar în realizarea înțelepciunii și a misiunii de a explica altora drumul de urmat.

Dacă nu-și poartă grijă corpului, ei nu vor putea trăi mult timp. Dacă nu trăiesc mult timp, ei nu vor putea

Datoriile Confreriei

practica în mod personal Învățătura, nici a o transmite altora.

Dacă un om dorește să traverseze un fluviu, trebuie să poarte grijă plutei sale. Dacă are de făcut o lungă călătorie, trebuie să poarte grijă calului. La fel, cel ce aspiră să obțină Iluminarea trebuie să-și poarte grijă corpului.

Discipolii lui Buddha trebuie să îmbrace îmbrăcăminte, pentru a le proteja corpul de variațiile frigului și ale căldurii, pentru a le acoperi părțile private, dar nu pentru a-l decora.

Trebuie să mănânce pentru a-și hrăni corpul astfel încât să poată asculta, primi și explica Învățătura, dar nu vor mânca numai din plăcere.

Ei trebuie să locuiască în lăcașul Iluminării pentru a fi apărați de asalturile pasiunilor pământești și de furtunile învățăturilor rele. Folosesc casele pentru destinația lor adevărată, și nu pentru orgoliul sau scopul de a disimula practicile lor egoiste.

Astfel, ei trebuie să evalueze toate lucrurile și să nu le folosească decât în funcție de relația cu Iluminarea și Învățătura. Ei nu li se atașează din egoism, ci le folosesc numai pentru a transmite altora învățătura.

Așadar, cugetul lor va trebui să rămână întotdeauna la învățătură chiar când trăiesc în mijlocul familiei. Ei trebuie să aibă grijă de aceasta cu înțelepciune și afecțiune, căutând diferitele mijloace de

a le trezi în cugete credința.

5. Adepții laici ai Confreriei lui Buddha (Saṅgha) trebuie să gândească în fiecare zi următoarele: cum să-și servească părinții, cum să trăiască cu soția și copiii, cum să se autocontroleze și cum să-l servească pe Buddha.

Pentru a-și servi cât mai bine părinții, ei trebuie să învețe afecțiunea față de toate ființele în viață. Pentru a trăi cu soția și copiii, trebuie să abandoneze orice dorință și orice gândire de confort egoist.

Ascultând muzica vieții de familie, ei nu trebuie să uite muzica mult mai dulce a Învățăturii; trăind în adăpostul căminului lor, trebuie să gândească frecvent la adăpostul practicii lor religioase, unde înțelepții găsesc refugiu împotriva oricărei impurități și a oricărei neliniști.

Când dau daruri, adepții laicii trebuie să alunge orice lăcomie din cugetul lor; când sunt în mijlocul mulțimii, cugetul trebuie să le rămână în compania înțelepților; când întâmpină nenorocirea, ei trebuie să-și păstreze cugetul calm și detașat de obstacole.

Refugiindu-se în Buddha, el trebuie să aspire la înțelepciunea Sa.

Refugiindu-se în Dharma, ei trebuie să aspire a realiza adevărul lui, care este ca un ocean de înțelepciune.

Datoriile Confreriei

Refugiindu-se în Saṅgha, trebuie să aspire a împărți pacea confreriei, fără a fi împiedecați de interesele lor personale.

Când se îmbracă, ei nu trebuie să uite a-și pune de asemenea îmbrăcămintea binelui și a umilinței.

Când doresc a se destinde, trebuie să aspire a-și descărca cugetul de orice invidie, de orice dorință și de orice iluzie.

Când se străduiesc a urca un drum anevoios, ei trebuie să-l considere ca drum al Iluminării, care-i conduce deasupra lumii iluziilor. Când urmează un drum cu ușurință, trebuie să profite de facilitatea sa pentru a face mai mari progrese spre starea Buddha.

Când văd un pod, ei trebuie să dorească construirea unui pod al învățaturii pentru ca toată lumea să-l poată trece.

Când întâlnesc un om nefericit, ei trebuie să deplângă durerea acestei lumi în continuă schimbare.

Când văd un om plin de dorințe, ei trebuie să aspire profund a se elibera de iluziile acestei vieți și a obține bogățiile autentice ale Iluminării.

Ei trebuie să fie cu ochii în patru, când văd mâncăruri gustoase. Când văd mâncăruri dezgustătoare, ei trebuie să dorească faptul ca aviditatea să nu se reîntoarcă niciodată.

Vara, când căldura este mare, ei trebuie să aspire a abandona arșița dorințelor pământești și a câștiga

Datoriile Confreriei

prospețimea Iluminării. Iarna, când frigul este insuportabil, ei trebuie să se gândească la căldura marii compasiuni a lui Buddha.

Atunci când recită texte sacre, trebuie să se decidă a nu le uita și să pună învățăturile lor în practică.

Când se gândesc la Buddha, ei trebuie să dorească profund a avea aceeași privire ca a Lui.

Noaptea, când adorm, ei trebuie să dorească faptul ca propriul corp, gura și inima lor să fie purificate și reîmprospătate. Dimineața, când se trezesc, prima lor dorință trebuie să fie ca propriul cuget să le fie limpede în tot cursul zilei pentru a înțelege clar toate lucrurile.

6. Cei ce urmează Învățătura lui Buddha, pentru că înțeleg că orice lucru este caracterizat prin vacuitate, nu mai disprețuiesc lucrurile ce intră în componența vieții omului, dar ei le primesc pentru ceea ce sunt și se străduiesc a le transforma în unelte pentru obținerea Iluminării.

Ei nu trebuie să gândească faptul că lumea vieții umane nu are sens și că este plină de confuzie, pe când lumea Iluminării este plină de sens și pace! Mai de grabă, ei trebuie să înțeleagă calea spre Iluminare cu ajutorul oricărui lucru din această lume.

Cel ce privește lumea cu ochi mici și tulburi de ignoranță o va vedea plină de erori; dar dac-o privește cu limpezimea înțelepciunii, el o va vedea ca pe o lume

Datoriile Confreriei

a Iluminării însăși.

Adevărul este că nu există decât o singură lume, nu două: una absurdă și alta plină de sens, una bună și alta rea. De fapt, deosebirea există numai în cugetul oamenilor, datorită gândirii lor discriminatoare.

Dacă ei se pot debarasa de judecata lor discriminatoare și-și pot păstra cugetul pur cu lumina înțelepciunii, atunci ei nu vor vedea decât o singură lume în care fiecare lucru are un sens.

7. Cei ce cred în Buddha gustă în toate lucrurile această puritate universală a unității, resimt în cugetul lor compasiune pentru toți și au o atitudine umilă pentru a servi pe oricine.

Așadar, ei trebuie să-și curețe cugetul de orice orgoliu și să îndrăgească sensul umilinței, al curtuoziei și al serviciului. Cugetul lor trebuie să fie ca un sol fertil care hrănește pe oricine fără parțialitate, care servește fără a se plânge, care îndură cu răbdare, care este întotdeauna zelos și găsește bucuria supremă în serviciul făcut tuturor nefericiților, plantându-le în cuget semințele învățaturii lui Buddha.

Astfel, cugetul care are compasiune față de nenorociți, devine o mamă pentru toți oamenii, onorează pe toți, îi consideră pe toți ca pe niște prieteni personali și îi respectă pe toți ca pe niște părinți.

Chiar dacă mii de oameni urăsc și disprețuiesc pe

adeptii lui Buddha, ei nu pot face nici un rău pentru că răul făcut va fi asemenea unei picături de otravă dizolvată în apa unui imens ocean.

8. Adeptul laic se va bucura de fericirea sa, obișnuindu-se cu amintirea, cu cugetarea și recunoștința. El va înțelege faptul că credința sa este compasiunea însăși a lui Buddha și aceasta i-a fost oferită de către Buddha.

Noroiul pasiunilor pământești nu produce semințe de credință; dar, grație compasiunii lui Buddha, ele pot fi plantate și ele vor purifica cugetele până ce oamenii vor ajunge să creadă în Buddha.

Pomul înmiresmat Candana nu poate crește într-o pădure de copaci Eranda. În același fel semințele credinței lui Buddha nu se pot fi găsite la sânul iluziei.

Cu toate acestea, floarea bucuriei înflorește acolo; prin urmare, noi trebuie să concludem că, dacă această floare se găsește la sânul iluziei, rădăcinile ei sunt altundeva, și anume, în inima lui Buddha.

Dacă un adept laic este purtat de Ego-ul său, el va deveni gelos, invidios, dușmănos și răutăcios, deoarece cugetul îi va fi plin de invidie, mânie și îngâmfare stupidă. Dar dacă se întoarce spre Buddha, el îl va servi pe Buddha într-o măsură mai mare decât menționat mai sus. Într-adevăr, aceasta depășește orice expresie.

III

GHID PRACTIC PENTRU UN MOD DE VIAȚĂ CORECT

1. E greșit a gândi că nenorocirile vin dinspre est sau vest; ele se nasc în cugetul nostru. Așadar, este o prostie ca omul să se apere contra nenorocirilor lumii externe, fără a-și controla propriul cuget.

Există un obicei transmis din generație în generație din timpuri străvechi, pe care oamenii simpli îl practică încă. Când se trezesc dimineața, își spală mai întâi fața își clătesc gura, apoi se înclină în cele șase direcții: spre est, vest, sud, nord, sus și jos, dorind să nu le vină nici-o nenorocire din nici o direcție, așa încât să poată avea o zi liniștită.

Însă acest lucru este diferit în Învățătura lui Buddha. Buddha ne învață că trebuie să respectăm cele șase direcții ale Adevărului și, ca urmare, noi trebuie să ne conducem înțelept și virtuos și în felul acesta să îndepărtăm orice rău.

Pentru a veghea porțile celor șase direcții, oamenii trebuie să îndepărteze corupția "celor patru fapte", să controleze cele "patru intenții rele" și să astupe "cele șase găuri" care cauzează pierderea posesiunilor.

Prin cele "patru fapte" se înțelege: uciderea, furtul, comiterea adulterului și faptul de a înșela. Cele "patru intenții rele" sunt: lăcomia, mânia, prostia și teama. Cele

Datoriile Confreriei

"șase găuri", care cauzează pierderea posesiunilor sunt: băuturile alcoolice și faptul de a deveni nereserios, faptul de a ieși noaptea târziu și a-ți pierde mintea în frivolități, faptul de a-ți dedica timpul muzicii și teatrului, vagabondajul, faptul de a te asocia cu companioni răi și, în sfârșit, faptul de a-ți neglija datoriile.

După îndepărtarea acestor patru pervertiri, după alungarea acestor patru tendințe rele ale cugetului și după astuparea acestor șase găuri ale risipei, discipolii lui Buddha se înclină spre cele șase direcții ale Adevărului.

Și care sunt cele șase direcții? Ele sunt: est, este pentru calea părinților și a copilului; sud, pentru calea mentorului și a elevului : vest, pentru calea soțului și a soției ; nord, pentru calea calea prietenilor: jos, pentru calea calea stăpânului și a servitorului și sus, pentru calea celor care sunt în serviciul predicatorilor.

În primul rând calea părinților și a copilului în direcția estului; copilul trebuie să îndeplinească cinci sarcini. El trebuie să aibă grijă de părinți, să muncească în interesul lor, să respecte genealogia familială, să ia în primire moștenirea și să cintească memoria strămoșilor.

În schimb părinții trebuie să se achite de cinci datorii față de copil. Ei trebuie să-l feresască de rău, să fie un exemplu bun pentru el, să-i asigure o bună educație și o bună căsătorie și să-i ofere moștenirea familiei la momentul potrivit. Dacă părinții și copii

Datoriile Confreriei

urmează aceste cinci reguli, calea în direcția estului se va face în liniște și pace.

Apoi, calea mentorului și a elevului în direcția sudului; elevul trebuie să se ridice în picioare la sosirea mentorului, să fie atent la exigențele lui, să-l asculte și să-i urmeze sfaturile, să nu neglijeze să-i ofere cadouri și să-i asculte cu respect învățăturile.

La rândul său, mentorul trebuie să-și ghideze elevul prin exemplul personal având o comportare corectă, să-i transmită toate învățăturile acumulate, să-l ajute a nu uita tot ceea ce a învățat și de a-i prepara calea pentru ca elevul să primească toate elogiile, beneficiile și respectul care i se cuvin oriunde s-ar duce. În felul acesta calea mentorului și a elevului în direcția sudului se va face în liniște și pace.

Pentru calea soțului și a soției în direcția vestului, soțul trebuie să-și trateze soția cu respect, curtoazie și fidelitate, să-i încredințeze luarea deciziilor și să-i ofere cadouri. Soția va trebui să se achite de sarcinile care i se cuvin, să fie atentă la nevoile membrilor familiei, să fie fidelă soțului, să asigure protecția și prosperitatea avutului familiei. În felul acesta calea soțului și a soției în direcția vestului se va face în liniște și pace.

Apoi, calea în direcția nordului, calea prietenilor, cărora trebuie să le procure ceea ce le lipsește, să le vorbească cu îngăduință, să lucreze în folosul lor, întotdeauna plin de bunăvoință și sinceritate. Trebuie să facă tot posibilul pentru a evita îndepărtarea lor de pe

Datoriile Confreriei

drumul cel bun, a proteja bunurile lor în cazul contrar, a-i asculta când au probleme și a-i ajuta în caz de dificultate și la nevoie să-și ofere ajutorul, familiilor lor. În felul acesta calea prietenilor în direcția nordului se va face în liniște și pace.

Apoi, pentru calea stăpânului și a servitorului, în direcția de jos, stăpânul trebuie să respecte cinci lucruri în relațiile lui cu servitorii: să distribuie sarcinile în funcție de capacitățile fiecăruia, să le acorde un salariu satisfăcător și asistență medicală când sunt bolnavi, să împartă cu ei lucrurile plăcute și să le acorde timp de odihnă.

În schimb servitorul trebuie să urmeze următoarele reguli: dimineața, trebuie să se scoale înaintea stăpânului iar seara să se culce după ce acesta s-a dus la culcare, să fie întotdeauna cinstit, să ducă la bun sfârșit sarcinile încredințate și să nu dezonoreze buna reputație a stăpânului. În felul acesta calea stăpânului și a servitorului, calea în direcția de jos se va face în liniște și pace.

În ceea ce privește calea din direcția de sus, calea celor care sunt în serviciul predicatorilor, ei trebuie să-i trateze pe aceștia cu cel mai mare respect, atât din punct de vedere al corpului și al cuvântului precum și pe plan spiritual. Predicatorii trebuie primiți cu curtozie și ofrande iar învățăturile lor trebuie ascultate cu respect.

În schimb, cel care predică învățăturile trebuie să respingă răul, să cultive binele, să se arate plin de

Datoriile Confreriei

compasiune, să predice normele morale și să se asigure de asimilarea învățăturilor și obținerea păcii interioare de către credincioși. În felul acesta calea de a servi pe cei care predică învățăturile, calea în direcția de sus, se va face în liniște și pace.

Cel care se înclină în cele șase direcții nu procedează astfel pentru a alunga nenorocirile exterioare. El procedează astfel pentru a fi vigilent, pentru a preveni relele ce s-ar putea naște în propriul său cuget.

2. Un om trebuie să recunoască printre cunoștințele sale pe cei cu care trebuie să se asocieze și cei cu care nu trebuie.

Cei cu care nu trebuie să se asocieze sunt cei lacomi, guralivi, măgulitori și risipitori.

Cei cu care trebuie să se asocieze sunt cei care ajută pe alții, cei ce doresc a împărți atât bucuriile cât și suferințele, cei ce dau sfaturi bune și care au o inimă prietenoasă.

Un bun prieten, cel cu care se poate asocia cu toată siguranța, va rămâne întotdeauna pe drumul drept; el se va preocupa discret de fericirea prietenului său; el îl va consola în cazul unei suferințe și-i va oferi o mână de ajutor la nevoie; el îi va păstra secretele și-i va da sfaturi bune.

Este foarte dificil să găsești un asemenea prieten

Datoriile Conferenței

pentru că, în primul rând, trebuie să te străduiești tu însuși să fii un astfel de prieten. Așa cum soarele încălzește pământul fertil, la fel un bun prieten strălucește în societate datorită faptelor sale bune.

3. Va fi imposibil unui fiu să-și răsplătească părinții pentru bunătatea lor plină de afecțiune, chiar dacă ar putea să-și ducă tatăl pe umărul drept și mama pe umărul stâng pentru o perioadă lungă de o sută de ani.

Și chiar dacă ar putea să-i îmbăieze în balsamuri înmiresmate timp de o sută de ani, dacă ar putea să-i servească asemenea unui fiu ideal, dacă ar putea să le câștige un regat, dacă ar putea să le dea toate bagățile din lume, el nu va fi capabil să-i răsplătească suficient pentru marea obligație de recunoștință, pe care le-o datorează.

Dar, dacă își conduce părinții spre Buddha și dacă le explică învățăturile Sale, dacă-i convinge să părăsească un drum rău și să urmeze unul adevărat, dacă-i convinge să abandoneze orice aviditate și să se bucure de practica ofrandei, atunci el va face mai mult decât a-și plăti datoria.

4. Familia este locul unde cugetele sunt în cel mai strâns contact unele cu altele. Dacă aceste cugete se iubesc, căminul va fi la fel de fericit ca o grădină cu flori. Dar dacă aceste cugete se îndepărtează de armonia normală, acest fapt se aseamănă cu o vijelie care face

Datoriile Confreriei

ravagii în grădină.

Dacă în interiorul familiei se naște discordia, unul nu trebuie să-i condamne pe ceilalți, dar trebuie să-și examineze propriul cuget și să urmeze drumul drept.

5. Era o dată un om cu o credință profundă. Tatăl său muri, când el era tânăr. Trăi fericit cu mama sa, apoi se căsători.

La început, toată familia trăi fericită, apoi din cauza unei mici neînțelegeri, soția și soacra ajunseră să se deteste. Această antipatie crescă până când, în final, mama părăsi tînărul cuplu pentru a trăi singură.

După plecarea soacrei, se născu un fiu al tînărului cuplu. Un zvon ajunse la soacră, cum că tînăra soție ar .fi zis: "Soacra mea m-a supărat întotdeauna și, atât timp cât a trăit cu noi, nu ni s-a întâmplat nimic agreabil; dar îndată ce a plecat, am avut acest fericit eveniment."

Acest zvon o supără pe soacră, care strigă: "Dacă mama soțului este alungată din casă și se întâmplă un eveniment fericit, înseamnă o bucurie? Judecata dreaptă trebuie să fi dispărut din lume!"

Apoi mai strigă: "Acum, noi trebuie să celebrăm funeraliile acestei « judecăți drepte »!" Ca o femeie smintită, merse la cimitir pentru a celebra înmormântarea.

Zeul Indra, auzind acest incident, apăru în fața femeii și încercă să discute cu ea, dar în zadar. Atunci

Datoriile Confreriei

Indra îi zise: "Dacă așa stau lucrurile, eu trebuie să ard copilul și pe mama sa, s-o omor. Acest lucru te satisface?"

Auzind aceasta, soacra își dădu seama de greșeală, se scuză pentru mânia sa și-l rugă pe Indra să cruțe viața copilului și a mamei. În același timp, tânăra soție și soțul ei își dădură seama de nedreptatea lor față de bătrână și merseră la cimitir s-o caute. Zeul Indra îi împacă și apoi aceștia trăiră ca o familie fericită.

Judecata dreaptă nu este niciodată pierdută de cineva pentru totdeauna, numai dacă respectivul vrea să se debaraseze de ea. Câteodată ea pare a fi dispărut, dar de fapt nu dispare niciodată. Când pare a fi dispărut, acest fapt se întâmplă pentru că cineva pierde justetea propriului său cuget.

Cugetele discordante duc deseori la dezastru. O neînțelegere banală poate avea drept urmare o mare nenorocire. În mod special trebuie avut grijă să nu se întâmple acest fapt în viața de familie.

6. În viața de familie, problema cheltuielilor zilnice trebuie să fie examinată cu cea mai mare grijă. Fiecare membru trebuie să muncească din greu asemenea furnicilor harnice și albinelor active. Nimeni nu trebuie să trăiască din munca altora sau să aștepte generozitatea lor.

Pe de altă parte, omul nu trebuie să considere că

Datoriile Confreriei

cea ce a câștigat este în totalitate bunul său. El trebuie să împartă cu ceilalți; trebuie să pună deoparte pentru anumite eventualități, trebuie să pună deoparte pentru necesitățile Confreriei; de asemenea, o parte trebuie să fie dedicată mentorilor religioși.

Omul trebuie să-și amintească faptul că nimic în lume nu poate fi numit în exclusivitate "al meu". Bunurile ce parvin unui om, îi revin datorită unei combinații de cauze și de condiții; ceea ce-i revine poate fi păstrat numai temporar, întrucât omul nu trebuie să-l folosească în mod egoist sau pentru scopuri nedemne.

7. Când Shyamavati, prima regină a regelui Udayana, oferi lui Ananda cinci sute de veșminte, Ananda le primi cu o mare satisfacție.

Fiind informat de acest fapt, regele suspectă pe Ananda de necinste, merse la el și-l întrebă ce avea de gând să facă cu cele cinci sute de veșminte.

Ananda a răspuns: "Oh, Rege! Mulți dintre frați sunt în zdrențe; voi distribui veșmintele printre frați."

"Ce veți face cu veșmintele vechi? "

"Noi le vom face cuverturi pentru paturi."

"Ce veți face cu cuverturile vechi? "

"Le vom face fețe de pernă."

"Ce veți face cu vechile fețe de pernă? "

"Noi le vom transforma în preșuri."

"Ce veți face cu preșurile vechi? "

"Le vom face ștergătoare."

"Ce veți face voi cu ștergătoarele vechi? "

"Le vom folosi drept mățuri."

"Ce veți face cu măturile vechi?"

"Maiestate, noi le desfacem în bucăți, le amestecăm cu noroi și folosim acest noroi pentru a tencui pereții caselor."

Fiecare obiect ce ne este încredințat trebuie să fie folosit cu grijă pentru un anume lucru folositor, pentru că nu este "al nostru" și ne este încredințat numai temporar.

8. Legătura dintre soț și soție n-a fost instituită numai pentru comoditatea lor. Ea are o semnificație mai profundă decât simpla asociere de două corpuri fizice într-o casă. Soțul și soția trebuie să profite de intimitatea asocierii lor pentru a se ajuta reciproc să-și cultive spiritul în Sfânta Învățătură.

Un cuplu de bătrâni, numit "cuplu ideal", veni într-o zi în fața lui Buddha și zise: "Stăpâne, noi ne-am căsătorit după ce ne-am cunoscut în copilărie și n-a fost niciodată vreun nor care să ne întunece fericirea. Spune-ne, te rugăm, cum ne-am putea recăsători în următoarea noastră viață?"

Buddha le dădu acest înțelept răspuns: "Dacă voi amândoi aveți aceeași credință, dacă amândoi ați primit Învățătura în aceeași manieră și dacă aveți aceeași înțelepciune, atunci veți avea același cuget în

Datoriile Confreriei

următoarea naștere."

9. Pe drumul Iluminării nu există deosebire de sex. Dacă o femeie posedă un spirit ce caută Iluminarea, ea va deveni o eroină a Adevăratului Drum.

Mallika, fiica regelui Prasenajit și soția regelui Ayodhya a fost o astfel de eroină. Ea avea o mare încredere în învățătura Binefăcătorului și a făcut în prezența Sa următoarele zece legăminte:

"Stăpâne, până când obțin Iluminarea, eu nu voi încălca preceptele sacre; nu voi fi arogantă cu oamenii mai în vârstă decât mine; nu mă voi supăra cu nimeni."

"Nu voi fi geloasă pe alții și nu le voi invidia posesiunile; nu voi fi egoistă nici în cuget, nici în posesiunile mele; voi încerca să-i fac pe săraci fericiți cu lucrurile pe care le primesc și pe care nu doresc să le acumulez pentru mine însumi."

"Îi voi primi pe toți oamenii cu curtoazie și le voi da tuturor ceea ce au nevoie: le voi vorbi cu amabilitate. Voi ține seama de situația lor și nu de ceea ce-mi place; voi încerca să le fac bine fără părtinire."

"Dacă voi vedea pe alții în singurătate, în închisoare sau suferind de boală ori de alte neazuri, voi încerca să-i salvez și să-i fac fericiți, explicându-le cauzele și legile."

"Dacă voi vedea pe unii prinzând animale vii, fiind cruzi sau încălcând anumite reguli, îi voi pedepsi, dacă

Datoriile Confreriei

merită o pedeapsă, sau îi voi învăța, dacă merită a fi învățați, apoi mă voi strădui să fac tot ce-mi stă în putere să le corijez greșelile."

"Nu voi uita să ascult învățătura corectă, știind că, dacă cineva neglijează învățătura corectă, se îndepărtează de adevărul ce se găsește pretutindeni și astfel, eșuează în căutarea țărnelui Iluminării."

După aceea, ea a făcut următoarele promisiuni de a salva pe cei săraci: "În primul rând, voi face totul ca omenii să fie în pace. Cred că această dorință, în orice viață pe care-o voi primi de azi înainte, va fi rădăcina binelui ce va deveni înțelepciunea unei bune învățături.

În al doilea rând, după ce voi fi primit înțelepciunea bunei învățături, voi învăța pe toți oamenii fără a mă obosi. În al treilea rând, voi apăra învățătura adevărată chiar cu sacrificiul propriului meu corp, cu sacrificiul vieții mele sau al posesiunilor mele."

Adevăratul sens al unei vieți de familie este ocazia de a se încuraja și ajuta reciproc pe drumul Iluminării. Chiar și o femeie poate deveni un discipol al lui Buddha tot atât de mare ca Mallika, dacă ea are aceeași dorință de a căuta Iluminarea și dacă face aceleași legăminte și promisiuni.

CONSTRUIREA ȚĂRII LUI BUDDHA

I

ARMONIA CONFRERIEI

1. Să ne imaginăm un deșert cufundat total în întuneric și ale cărui numeroase viețuitoare rătăcesc orbește.

Firește, ele vor fi speriate și se vor îmbulzi fără a se recunoaște. Fiecare este singur, fiecare rătăcește neîncetat în solitudine. Într-adevăr, aceasta este o situație compătimitoare.

Apoi, să ne imaginăm că deodată apare un om superior, ținând o torță în mână. Totul se luminează și se clarifică.

Ființele, care până acum bâjbâiau în întuneric, se ridică și privesc în jurul lor cu mare ușurare recunoscându-se unul pe celălalt împărtășind cu bucurie compania lor.

Prin deșert se înțelege o lume a vieții omenești care zace în întunericul ignoranței. Cei ce n-au în cugetul lor lumina înțelepciunii, rătăcesc în solitudine și aprehensiune. Ei se nasc și mor în solitudine. Ei nu știu să se recunoască și să trăiască în armonie și firesc, sunt în aprehensiune și disperare.

Omul superior care ține torța este forma umană a lui Buddha, care prin înțelepciunea și compasiunea Sa

Construirea Țării lui Buddha

luminează lumea.

Iluminați de această lumină, oamenii se găsesc atât pe ei înșiși cât și pe ceilalți. Ei pot stabili cu bucurie o comunitate umană și relații armonioase.

Mii și mii de persoane pot trăi împreună, dar ele nu constituie o comunitate, atât timp cât nu se cunosc reciproc și nu au simpatie unii față de ceilalți.

Într-o comunitate adevărată sclipește încrederea și înțelepciunea. Membrii se cunosc, au încredere unii în alții și trăiesc în armonie.

De fapt, armonia este viața însăși și țelul real al oricărei comunități sau organizații adevărate.

2. Dar, există trei feluri de asociații. În primul rând, sunt cele ce se întemeiază pe baza puterii, bogăției sau autorității marilor lor conducători.

În al doilea rând sunt cele în care oamenii sunt reuniți prin conveniența membrilor. Astfel de asociații există atât timp cât membrii lor sunt de acord între ei și nu se ceartă.

În al treilea rând, sunt comunitățile de valoare, formate în jurul unei învățături valoroase și care plasează armonia ca principiu de bază al existenței lor.

Bineînțeles, dintre aceste trei feluri de grupări, numai a treia este adevărată. Toți membrii ei trăiesc aici în același cuget din care înfloresc unitatea și diversele virtuți, dând astfel naștere păcii, bucuriei, satisfacției și

Construirea Țării lui Buddha

fericirii.

Perfecta Iluminare este ca ploaia care, căzând peste un munte, formează pârâuri, râuri, apoi un mare fluviu pentru ca în final să se verse în ocean.

Ploaia învățaturii se răspândește asupra tuturor oamenilor de orice condiție socială și în toate împrejurările. Cei ce se încred în ea se reunesc în mici grupuri, în asociații, în comunități și se regăsesc în final în marele ocean al perfecte iluminări.

Pentru a se organiza într-o comunitate armonioasă, cugetele acestor oameni se unesc la fel ca laptele cu apa.

Astfel, învățătura veritabilă este baza fundamentală a unei perfecte comunități; ea este lumina ce permite tuturor a se recunoaște unii pe alții, a se adapta unii cu alții și a face să dispară greutatea din gândirea lor.

Așadar, organizația ce se întemeiază pe învățăturile perfecte ale lui Buddha poate fi numită Confrerie (Saṅgha).

Membrii săi trebuie să se încurajeze reciproc, să respecte aceste învățături și se le exerseze într-un mod corespunzător. Astfel, Confreria lui Buddha, care este aptă să includă toți oamenii, se compune în realitate din toți cei ce posedă aceeași credință.

Construirea Țării lui Buddha

3. În Confreria lui Buddha există două feluri de membrii: cei care predau învățăturile celorlalți membrii ai confreriei și cei care se îngrijesc de nevoile celor care predau. Toți se străduiesc, împreună, să propage și să perpetueze învățătura.

Astfel, pentru ca această Confrerie să fie completă, armonia trebuie să domnească printre membrii săi. Pentru ca armonia să poată domni între ei, mentorii propovăduiesc și ceilalți membrii îi respectă.

Membrii Confreriei lui Buddha trebuie să se asocieze cu prietenie, să fie fericiți a trăi împreună, să aspire la unitatea spiritului.

4. Există șase lucruri ce vor conduce la armonia Confreriei. Ele sunt: a) sinceritatea vorbirii; b) sinceritatea și amabilitatea faptelor; c) sinceritatea și simpatia cugetului; d) împărțirea echitabilă a bunurilor comune; e) urmarea acelorași învățături pure; f) împărtășirea acelorași concepții corecte.

Dintre aceste șase lucruri, cel de-al șaselea, adică "împărtășirea acelorași concepții corecte", formează nucleul pe care celelalte cinci îl învăluie.

Există două serii a câte șapte reguli de urmat, pentru ca respectiva Confrerie să aibă succes. Regulile primei serii sunt următoarele:

(1) A se reuni frecvent pentru a asculta învățăturile și a le discuta.

Construirea Țării lui Buddha

(2) A se întâlni în mod liber și a se respecta unii pe alții.

(3) Toți membrii trebuie să respecte învățătura, să respecte regulile și să nu le altereze.

(4) Membrii vârstnici și cei tineri trebuie să se trateze cu curtoazie.

(5) A lăsa sinceritatea și respectul să marcheze ținuta lor.

(6) Membrii trebuie să-și purifice cugetul într-un loc liniștit, pe care însă îl vor oferi celorlalți înainte de a și-l însuși.

(7) Ei trebuie să iubească pe toți oamenii, să trateze vizitatorii cu cordialitate și să consoleze bolnavii cu amabilitate. O Saṅgha (confrerie) ce urmează aceste șapte reguli nu va declina niciodată.

Regulile celei de-a doua serii sunt individuale.
Fiecare trebuie:

(1) Să mențină un cuget pur și să nu reclame prea multe lucruri.

(2) Să mențină integritatea și să alunge orice lăcomie.

(3) Să fie liniștit și să nu se certe.

(4) Să păstreze liniștea și să nu vorbească inutil.

(5) Să urmeze regulile și să nu fie arogant.

(6) Să mențină același cuget și să nu urmeze alte învățături.

(7) Să fie econom și cumpătat în viața de zi cu zi.
Dacă fiecare membru urmează aceste șapte reguli,

Construirea Țării lui Buddha

Confreria se va menține și nu va declina niciodată.

5. Așa cum am menționat mai înainte, Confreria trebuie să mențină ca regulă de bază armonia. Prin urmare, cel ce nu trăiește în armonie nu poate fi numit membru al Confreriei. Fiecare dintre membrii săi trebuie să se păzească a nu semăna discordia. Dacă discordia va apare, trebuie să fie alungată cât mai repede posibil, pentru că discordia va ruina toată organizația.

Petele de sânge nu dispar folosind sângele. Ura nu dispore prin ură. Ura nu dispore decât prin uitare.

6. A fost o dată un rege numit Calamitate a cărui țară a fost cucerită de un rege vecin războinic numit Brahmadata. Regele Calamitate, după ce se ascunsese cu soția și fiul său, a fost capturat, dar din fericire Prințul, fiul său, a putut să evadeze.

În zadar a căutat prințul să-și salveze tatăl. În ziua execuției, prințul deghizat n-a putut face altceva decât să asiste neputincios și disperat la moartea nefericitului său tată.

Tatăl, zărindu-și fiul în mulțime, șopti ca pentru sine însuși: "Nu încerca mult timp! Nu acționa precipitat! Ura nu poate fi calmată decât prin uitare."

Trecură zilele și prințul căută mult timp mijlocul de a se răzbuna. În sfârșit, el fu angajat ca intendent în palatul regelui Brahmadata, căruia ajunsese a-i câștiga

Construirea Țării lui Buddha

Încrederea.

Într-o zi, când îl însoțea pe rege la vânătoare, prințul găsi ocazia răzbunării sale. Își conduse stăpânul într-un loc izolat, unde regele, epuizat, adormi cu capul pe genunchii prințului; atât de mare încredere avea în el.

Prințul își scoase sabia din teacă, o lipi de grumazul regelui, însă ezită. Cuvintele transmise de tatăl său înainte de a muri îi reveniră în minte; în ciuda tentațiilor sale repetate, nu putu să-l ucidă pe rege. Acesta, trezindu-se brusc, povesti prințului că avusese un coșmar, în care fiul regelui Calamitate încercase să-l ucidă.

Învârtindu-și pumnalul, Prințul îl prinse strâns pe rege și-i dezvălui faptul că el era fiul regelui Calamitate și că sosise în sfârșit timpul să-și răzbune tatăl. Nu putu însă să se decidă: își aruncă brusc pumnalul și căzu în genunchi la picioarele regelui.

Auzind istorisirea prințului și ultimele cuvinte ale tatălui său, regele fu profund impresionat și exprimă prințului regretele sale. Apoi îi dădu înapoi regatul tatălui său și cele două țări trăiră mult timp în prietenie deplină.

Cuvintele regelui Calamitate pe pragul morții: "Nu căuta mult timp" înseamnă că nu trebuie să se poarte dușmănie." Nu acționa precipitat" înseamnă că prietenia nu trebuie să fie ruptă în grabă.

Ura nu poate fi potolită prin ură. Ea nu poate fi

Construirea Țării lui Buddha

îndepărtată decât prin uitare.

Toți membrii unei Confrerii bazată pe armonia învățaturii adevărate trebuie să aprecieze întotdeauna lecția acestei povești.

Nu numai membrii Confreriei, ci în general toți oamenii trebuie să aprecieze această lecție și s-o pună în practică în viața cotidiană.

II

ȚARA LUI BUDDHA

1. Așa cum am explicat mai înainte, dacă o Confrerie nu-și uită datoria de a răspândi Învățătura lui Buddha și de a trăi în armonie, ea se va mări constant și învățătura sa se va răspândi continuu.

Aceasta înseamnă că din ce în ce mai mulți oameni vor căuta Iluminarea și că armele rele ale invidiei, furiei și prostiei, care sunt dirijate de ignoranță și de dorință, vor bate în retragere, în timp ce înțelepciunea, lumina, credința și bucuria vor domina.

Dominioanele demonilor sunt pline de invidie, de obscuritate, de lupte, de lupte, de arme și vărsări de sânge. Ele sunt pline de gelozie, prejucii, de dușmănie, de înșelătorii, lingușiri și de insulte.

Dar, dacă lumina înțelepciunii începe a străluci deasupra acestor dominioane și dacă ploaia compasiunii se răspândește acolo, dacă credința prinde rădăcini și dacă florile bucuriei strălucesc, atunci aceste dominioane ale demonilor se vor transforma într-o Țară Pură a lui Buddha.

Așa cum o briză dulce și câteva flori pe-o creangă anunță primăvara, la fel, când un om obține Iluminarea, iarba, pomii, munții, râurile și toate lucrurile încep să palpitezze cu o viață nouă.

Dacă cugetul unui om devine pur, tot ce-l

Construirea Țării lui Buddha

Înconjoară devine în egală măsură pur.

2. Acolo unde domnește învățătura veritabilă, toți au un cuget pur și calm. Întrădevăr, toți oamenii pot beneficia de compasiunea lui Buddha și spiritul Său strălucitor îndepărtează orice impuritate din cugetele lor.

Un cuget pur va deveni un cuget profund, un cuget care corespunde Drumului Nobil, un cuget căruia-i place a dăruii, un cuget căruia-i place a urma învățătura, un cuget răbdător, un cuget asiduu, un cuget calm, un cuget înțelept, un cuget de compasiune, un cuget care conduce oamenii la Iluminare prin toate felurile de mijloace corespunzătoare. În felul acesta va fi construită Țara lui Buddha.

Astfel, o casă cu soția și copiii devine casă, unde Buddha este prezent. Deasemenea, o țară care suferă din cauza diferențierilor sociale, devine, în același fel, o comunitate de spirite înrudite.

Chiar un palat din aur, dacă e pătat de sânge, nu poate fi locuința lui Buddha. Dimpotrivă, o simplă colibă, în care lumina lunii pătrunde prin acoperiș, devine locuința lui Buddha, dacă cugetul stăpânului ei este pur.

Dacă o Țară a lui Buddha este fondată pe cugetul pur al unui singur om, acest cuget pur va atrage alte cugete ce se vor uni în armonia Conferenței. Credința în Buddha se răspândește de la o singură persoană la familia sa, de la o familie la sat, de la sat orașelor, țărilor

Construirea Țării lui Buddha

și, în final, în lumea întreagă.

Într-adevăr, prin zelul și credința propagării Învățăturii lui Dharma se construiește Țara lui Buddha.

3. Într-adevăr, dintr-un anumit punct de vedere, lumea aceasta cu toată lăcomia sa, cu nedreptatea sa și băile sale de sânge, pare a fi o lume de demoni. Dar, când oamenii se încredințează Iluminării lui Buddha, sângele se transformă în lapte, lăcomia în compasiune și țara demonilor devine Țara Pură a lui Buddha.

Pare imposibil a se goli oceanul cu ajutorul unei lingurițe; dar dacă cineva este determinat s-o facă, chiar dacă acest fapt durează multe, multe, multe vieți, aceasta este starea de spirit cu care omul trebuie să primească Iluminarea lui Buddha.

Buddha se află pe celălalt țărm, care este Țara Sa de Iluminare și în care nu se află nici lăcomie, nici mânie, nici ignoranță, nici durere, nici agonie și în care nu se găsește decât lumina înțelepciunii și ploaia Compasiunii.

Este o țară de pace, un refugiu pentru cei ce sunt în suferință, în necaz și agonie, un loc de odihnă pentru cei ce sunt epuizați datorită muncii de răspândire a învățăturii lui Dharma.

În această Țară Pură, lumina sclipește nelimitat și viața durează veșnic. Cei ce sosesc în acest mic paradis nu se vor reîntoarce niciodată în lumea iluziei.

Construirea Țării lui Buddha

Într-adevăr, această Țară Pură, unde florile sunt înmiresmate de înțelepciune și unde păsările cântă sfânta învățătură a lui Dharma, constituie ultima destinație a întregii omeniri.

4. Deși această Țară Pură este un loc de odihnă, aceasta nu este un loc de trândăvie. Crângurile sale de flori înmiresmate nu sunt destinate indolenței, ci reîmprospătării și odihnei pentru a recâștiga zel și energie, cu scopul de a continua misiunea lui Buddha de Iluminare.

Misiunea lui Buddha este veșnică. Atât timp cât vor exista viețuitoare și cât cugete egoiste și corupte vor crea propria lor lume și propria lor existență, misiunea Sa nu se va sfârși.

Copiii lui Buddha, care au atins țărnul Țării Pure grație mării puteri a lui Amida, vor deveni destul de sânguincioși pentru a se reîntoarce în lumea din care sunt veniți și pentru a participa acolo la misiunea lui Buddha.

Așa cum lumina unei singure lumânări poate să se propage succesiv de la o lumânare la alta, la fel și lumina Compasiunii lui Buddha va trece veșnic de la un cuget la altul.

Realizând cugetul Său de compasiune, copiii lui Buddha vor urma misiunea Sa spre Iluminare și Purificare și o vor transmite veșnic de la o generație la

Construirea Țării lui Buddha

alta pentru a glorifica veșnic Țara lui Buddha.

III

CEI CARE AU FOST GLORIFICAȚI ÎN ȚARA
LUI BUDDHA

1. Shyamavati, prima soție a regelui Udayana, era profund devotată lui Buddha.

Ea trăia retrasă în cea mai izolată parte a palatului și nu ieșea niciodată; însă servitoarea sa, Uttara, o cocoșată devotată cu o excelentă memorie, ieșea adeseori pentru a asista la predicile lui Buddha.

La întoarcere, servitoarea repeta reginei Învățătura Binecuvântatului și aceasta își aprofunda astfel înțelepciunea și credința.

A doua soție a regelui, fiind geloasă, căuta s-o omoare. Ea o calomnia în fața regelui, până când acesta se convinge și hotărăște s-o omoare pe Shyamavati, prima sa soție.

Regina Shyamavati stătu atât de calmă în fața regelui încât acesta nu avu inima s-o omoare. Revenindu-și în fire, își exprimă scuzele pentru suspiciunea sa.

Gelozia celei de-a doua soții creștea din ce în ce mai mult. Ea trimise spadasini să pună foc în colțurile cele mai izolate ale palatului, când regele lipsea. Shyamavati, păstrându-și seninătatea, liniști și încurajă servitoarele înspăimântate. Apoi, muri fără frică în liniștea pe care-o învățase de la cel Binecuvântat.

Construirea Țării lui Buddha

Uttara, pieri cu ea în flăcări.

Dintre numeroasele femei, discipoli ai lui Buddha, acestea două fură cele mai elogiata: regina Shyamavati pentru cugetul său de compasiune și Uttara, servitoarea, pentru înțelepciunea sa.

2. Prințul Mahanama, membru al clanului Shakya și vărul lui Buddha, avea o profundă credință în Învățătura lui Buddha și a fost unul dintre discipolii cei mai fideli.

Într-o zi, violentul rege din Kosala, numit Virudaka, cuceri clanul Shakya. Prințul Mahanama merse la acest rege pentru a salva viața supușilor săi; însă, regele nu vru să-l asculte. Mahanama propuse atunci regelui să elibereze toți prizonierii care vor putea să evadeze din castel atâta timp cât el însuși va putea sta cufundat în apa unui heleșteu din apropiere.

Convins că prințul nu va putea rămâne decât foarte puțin timp sub apă, regele acceptă.

Când Mahanama se scufundă sub apă, porțile castelului fură deschise și prizonierii se năpustiră spre libertate. Însă Mahanama nu mai reapăru la suprafața apei; legându-și părul de rădăcinile unei sălcii sub apă, și-a sacrificat viața pentru a salva viața supușilor săi.

3. Utpalavama era o renumită călugăriță a cărei înțelepciune a fost comparată cu aceea a lui Maudgalyayana, unul dintre marii discipoli ai lui Buddha.

Construirea Țării lui Buddha

Ea a fost, într-adevăr, maica maicilor; a fost întotdeauna conducătoarea lor fără a se obosi de a le predica Învățătura.

Devadatta era un om foarte rău și crud. Acesta corupse cugetul regelui Ajyatasatru și-l convinse să se opună Învățăturii lui Buddha. În cele din urmă, regele Ajyatasatru regretă; rupse prietenia cu Devadatta pentru a deveni un umil discipol al lui Buddha.

Într-o zi, Devadatta, dorind să-l revadă pe rege, a fost respins la intrarea castelului, când o văzu pe călugărița Utpalavama ieșind din castel. Dușmănia sa izbucni, bătu călugărița și o răni foarte grav.

Aceasta se întoarse cu o mare durere la mănăstire și, când celelalte călugărițe încercară s-o consoleze, le spuse: "Surorile mele, viața omului este imprevizibilă. Totul este aici impermanent și fără substanță. Numai lumea Iluminării este pașnică și senină. Continuați-vă viața religioasă." Cu aceste cuvinte ea a murit liniștit.

4. Odinioară, Angulimalya fusese un bandit de temut și omorâse numeroase persoane, însă el a fost eliberat de Binecuvântatul Lumii și a intrat în Confrerie.

Într-o zi plecă în oraș să cerșească, dar suferi multe dificultăți și violențe din cauza faptelor sale rele din trecut.

Orașenii se năpustiră asupra lui și-l loviră violent. El se întoarse plin de sânge la Binecuvântatul Lumii și-i

Construirea Țării lui Buddha

căzu la picioare, mulțumindu-i pentru ocazia ce-o avusese de a suferi pentru cruzimile sale trecute.

El zise: "Preaslăvit al Lumii! Înainte numele meu era "Pașnicul", dar datorită ignoranței mele, nimiceam numeroase vieți prețioase, luând de fiecare dată un deget al victimei mele; de aceea am primit numele Angulimalya, "colecționarul de degete."

"Apoi, grație compasiunii Tale, am descoperit înțelepciunea și m-am consacrat celor trei comori: Buddha, Dharma și Confreria (Saṅgha). Cel ce vrea să conducă un cal sau o vacă are nevoie de un bici sau de piteni; dar tu, oh Preaslăvit al Lumii, mi-ai purificat cugetul fără bici și fără piteni.

"Astăzi, oh Preaslăvit al Lumii, eu n-am primit decât ceea ce meritam. Nu doresc să trăiesc, nici să mor. Aștept numai să-mi vină ceasul.

5. Maudgalyayana și venerabilul Sariputra sunt doi dintre cei mai mari discipoli ai lui Buddha. Când preoții altor religii văzură că apa pură a Învățăturii lui Buddha se răspândea printre oameni și că aceștia o beau cu lăcomie, deveniră geloși și puseră multe obstacole Învățăturii lui Buddha.

Însă nici unul dintre aceste obstacole n-a putut să oprească această învățătură, nici s-o împiedice a se răspândi larg în toată lumea. Deasemenea, discipolii acestor alte religii au încercat să-l asasineze pe

Construirea Țării lui Buddha

Maudgalyayana.

De două ori a scăpat de oribila lor tentativă, dar a treia oară a fost înconjurat de mai mulți asasini și s-a prăbușit sub loviturile lor.

Susținut de Iluminare, el a primit loviturile cu calm și, deși a fost jupuit și oasele i-au fost strivite, el a murit în pace.

AṄGUTTARA NIKĀYA (Colecția de Învățămintele Graduale)

Oh, discipoli! Există o persoană a cărei naștere în lumea aceasta este pentru binele multora, pentru fericirea tuturor; el se naște din compasiune pentru lume și pentru fericirea acesteia, pentru binele și fericirea ființelor celeste și ale umanității. Cine este această persoană? Această persoană, oh discipoli, este un Tathagata, care este un Arahat; este o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! Manifestarea acestei persoane este greu de găsit în lumea aceasta. Cine este această persoană? Această persoană, oh discipoli, este un Tathagata, care este un Arahat; este o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! În lumea aceasta este o persoană extraordinară greu de găsit. Cine este această persoană? Persoana aceasta este un Tathagata, care este un Arahat; este o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! Este o persoană a cărei moarte este regretată de toți. A cărei persoane? A unui Tathagata, care este un Arahat; o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! Este o persoană care, născută în această lume, este incomparabilă și de inegalat. Cine este această persoană? Este un Tathagata, care este un Arahat; este o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.

Oh, discipoli! Este o persoană a cărei manifestare este ca un ochi puternic, o lumină strălucitoare, o măreață aureolă. A cărei persoane? A unui Tathagata, care este un Arahat; o persoană ce-a atins Perfecta Iluminare.
(*Anguttara Nikaya I-13*)

SURSELE CITATELOR CUPRINSE
ÎN
"ÎNVĂȚĂȚURA LUI BUDDHA"

Prescurtări : DN-Dīgha Nikāya
 MN-Majjhima Nikāya
 SN-Saṃyutta Nikāya
 AN-Aṅguttara Nikāya

BUDDHA

Partea Pagina Rândul Sursa

Capitolul 1

1	2	1	Diverse Scripturi
	4	18	AN 3-38, Sukhumālā-sutta
	5	4	MN 3-26, Ariyapariyesana-sutta
	5	13	Diverse Scripturi
	6	13	MN 9-85, Bodhirājakumāra-sutta
	6	18	Diverse Scripturi
	7	1	Sutta-nipāta 3-2 și Padhāna-sutta
	7	7	Diverse Scripturi
	7	20	Vinaya, Mahāvagga 1
	8	20	DN 16 și Mahāparinirvāṇa sūtra
2	10	1	DN 16 și Mahāparinirvāṇa sūtra
	11	1	Mahāparinirvāṇa sūtra
	12	23	Mahāparinirvāṇa sūtra
	13	4	DN 16 și Mahāparinirvāṇa sūtra

Capitolul 2

1	14	1	Amitāyur dhyāna sūtra și Vimalakīrtinirdeśa sūtra
---	----	---	---

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
	14	6	Śūraṅgama sūtra
	14	12	Vimalakīrtinirdeśa sūtra și Mahāparinirvāṇa sūtra
	15	3	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 16
	15	20	Mahāyāna jātaḥa cittabhūmi parīkṣa sūtra
	16	1	Mahāparinirvāṇa sūtra
2	18	1	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 3
	18	20	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 4
	20	8	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 5
3	22	1	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 16
Capitolul 3			
1	25	1	Avataṃsaka sūtra 5
	26	4	Mahāparinirvāṇa sūtra
	26	10	Avataṃsaka sūtra
	26	18	Suvarṇaprabhāsottamarāja sūtra 3
2	29	1	Avataṃsaka sūtra
	29	8	Avataṃsaka sūtra 34 și Gaṇḍavyūha sūtra
	29	12	Sukhāvātīvyūha sūtra (scurtă)
	29	17	Avataṃsaka sūtra
	29	23	SN 35-5
	30	4	Mahāparinirvāṇa sūtra
3	32	1	MN 8-77 și Mahāsakulūdayi- sutta
	32	20	Mahāparinirvāṇa sūtra

Partea Pagina Rândul Sursa

33	9	Laṅkāvatāra sūtra
33	19	Avataṃsaka sūtra 32
35	9	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 25
34	13	Mahāparinirvāṇa sūtra
34	1	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 2
35	7	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 3

DHARMA

Capitolul 1

1	38	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6, SN56-11-12, și Dhammacakka-pavattana-sutta
	39	15	Itivuttaka 103
	40	1	MN 2, Sabbāsava-sutta
	40	9	Sūtra în patruzeci și două de capitole (<i>Sishi'er zhangjing</i>) 18
	40	22	Śrīmālādevīsiṃhanāda sūtra
3	43	1	Avataṃsaka sūtra 22 și Daśabhūmika sūtra

Capitolul 2

1	46	1	MN 4-35 și Cūḷasaccaka-sutta
	48	1	AN 5-49 și Muṇḍarāja-vagga
	48	12	AN 4-185 și Samaṇa-sutta
	48	20	AN 3-134 și Uppāda-sutta
2	49	1	Laṅkāvatāra sūtra

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
	49	4	Avataṃsaka sūtra 2
	49	13	Avataṃsaka sūtra 16
	50	5	Avataṃsaka sūtra 22 și Daśa- bhūmika sūtra
	50	11	Laṅkāvatāra sūtra
	50	16	AN 4-186 și Ummagga-sutta
	50	20	Dhammapada 1, 2, 17, 18
	51	8	SN 2-1-6 și Kāmada-sutta
3	52	1	Avataṃsaka sūtra 16
	52	9	Laṅkāvatāra sūtra
	53	3	MN 3-22 și Alagaddūpama-sutta
	53	23	Laṅkāvatāra sūtra
	54	1	Laṅkāvatāra sūtra
4	57	1	Vinaya, Mahāvagga 1-6
	57	15	Laṅkāvatāra sūtra
	58	22	SN 35-200 și Dārukhandha- sutta
	58	10	Laṅkāvatāra sūtra și alte sutre
	58	26	MN 2-18 și Madhupiṇḍika-sutta
	59	14	Laṅkāvatāra sūtra
	60	4	Laṅkāvatāra sūtra
	61	2	Vimalakīrtinirdeśa sūtra
	63	2	Avataṃsaka sūtra 34 și Gaṇḍa- vyūha sūtra
	63	11	Laṅkāvatāra-sūtra și alte sutre
Capitolul 3			
1	65	1	Vinaya, Mahāvagga 1-5

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
	65	15	Vinaya, Cūḷavagga 5-21
	66	1	Śūraṃgama sūtra
2	71	1	Śūraṃgama sūtra
	72	19	Mahāparinirvāṇa-sūtra
	73	1	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 7 și Śūraṃgama sūtra
	73	15	Avataṃsaka sūtra 32
	73	20	Mahāparinirvāṇa sūtra
	73	24	Brahmajāla sūtra
	74	7	Mahāparinirvāṇa sūtra
3	75	1	Mahāparinirvāṇa sūtra
Capitolul 4			
1	79	1	Śrīmālādevīsīṃhanāda sūtra
	80	5	AN 2-11
	80	12	Itivuttaka 93
	80	20	Vinaya, Mahāvagga
	81	4	AN 3-68 și Aññātiṭṭhika-sutta
	81	19	AN 3-34 și Āḷavaka-sutta
	82	9	Vaipulya sūtra
	82	16	Vinaya, Mahāvagga 1-6 și Dhamma-cakkpravattana-sutta
	82	21	MN 2-14 și Cūḷadukkhakkhandha-sutta
	83	13	Mahāparinirvāṇa sūtra
	84	14	Itivuttaka 24
2	86	1	MN 6-51 și Kandaraka-sutta
	86	17	AN 3-130

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
	87	4	AN 3-113
3	88	1	Itivuttaka 100
	88	16	Samyuktaratnapīṭaka sūtra
	89	11	Mahāparinirvāṇa sūtra
	90	21	AN 3-62
	91	10	AN 3-35 și Devadūta-sutta
	92	7	Therīgāthā Aṭṭhakathā
4	94	1	Sukhāvatīvyūha sūtra 2
Capitolul 5			
1	100	1	Sukhāvatīvyūha sūtra 1
	103	8	Sukhāvatīvyūha sūtra 2
	104	17	Amitāyur dhyāna sūtra
2	108	1	Sukhāvatīvyūha sutra (scurtă)

PRACTICA BUDISMULUI

Capitolul 1

1	112	1	MN 2 și Sabbāsava-sutta
	113	26	MN 3-26 și Ariyapariyesana-sutta
	114	15	SN 35-206 și Chapāna-sutta
	115	13	Sūtra în patruzeci și două de capitole (<i>Sishi'er zhangjing</i>) 41-2
	117	19	MN 2-19 și Dvedhāvitakka-sutta
	118	13	Dhammapada Aṭṭhakathā
2	120	1	AN 3-117

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
	120	15	MN 3-21 și Kakacūpama-sutta
	123	18	MN 3-23 și Vammīka-sutta
	125	4	Jātaka IV-497 și Mātaṅga-Jātaka
	128	11	Sūtra în patruzeci și două de capitole (<i>Sishi'er zhangjing</i>) 9
	128	23	Sūtra în patruzeci și două de capitole (<i>Sishi'er zhangjing</i>) 11
	129	14	Sūtra în patruzeci și două de capitole (<i>Sishi'er zhangjing</i>) 13
	130	11	AN 2-4 și Samacitta-sutta
3	131	1	Samyuktaratnapīṭaka sūtra
	136	7	Upamā śataka sūtra
	139	8	Mahāprajñāpāramitā upadeśa śāstra
	140	19	Mahāparinirvāṇa sūtra
	141	12	Samyuktaratnapīṭaka sūtra
Capitolul 2			
1	145	1	MN 7-63 și Cūḷamālunkya-sutta
	147	2	MN 3-29 și Mahāsāropama-sutta
	148	16	Mahāmāyā sūtra
	149	2	Theragāthā Aṭṭhakathā
	150	20	MN 3-28, Mahāhatthipadopama-sutta
	151	10	Mahāparinirvāṇa sūtra
	151	24	Avadānaśataka sūtra

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
	153	1	Mahāparinirvāṇa sūtra
	154	17	Pañcaviṃśatisāhasrikā prajñāpāramitā sūtra
	156	10	Avataṃsaka sūtra 34 și Gaṇḍa- vyūha
2	158	1	AN 3-88
	158	23	AN 3-81
	159	8	AN 3-82
	159	23	Mahāparinirvāṇa sūtra 2
	160	21	MN 14-14 și Saccavibhanga- sutta
	161	25	Mahāparinirvāṇa sūtra 2
	162	13	AN 5-16 și Bala-sutta
	162	19	Avataṃsaka sūtra 6
	163	15	Mahāparinirvāṇa sūtra
	164	1	Samyuktaratnapīṭaka sūtra
	164	21	Suvarṇaprabhāsa sūtra 26
	165	10	Mahāparinirvāṇa sūtra
	165	12	Theragāthā Aṭṭhakathā
	167	3	Jātaka 55, Pañcāvudha Jātaka
	168	1	Itivuttaka 39, 40
	168	9	Mahāparinirvāṇa sūtra
	168	13	Mahāparinirvāṇa sūtra
	168	19	AN 5-12
	169	1	Mahāparinirvāṇa sūtra
	169	12	Śūraṃgama sūtra

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
3	171	1	SN 55-21, 22 și Mahānāma-sutta
	171	18	AN 5-32 și Cundī-sutta
	172	4	Vimalakīrtinirdeśa sūtra
	172	18	Śūraṅgama sūtra
	172	25	Sukhāvatīvyūha sūtra 2
	173	9	SN 1-4-6
	173	12	Avataṃsaka sūtra 33
	174	3	Avataṃsaka sūtra 24
	174	16	Suvarṇaprabhāsa sūtra 4
	174	26	Amitāyur dhyāna sūtra
	175	4	Sukhāvatīvyūha sūtra
	175	10	Mahāparinirvāṇa sūtra
	176	5	MN 2-16 și Cetokhila-sutta
	176	23	Sukhāvatīvyūha sūtra 2
4	178	1	Dhammapada
	185	5	SN 1-4-6
	185	19	AN
	185	24	Mahāparinirvāṇa sūtra

COMUNITATEA CREDINCIOȘILOR

Capitolul 1

1	188	1	Itivuttaka 100, MN 1-3, și Dhammadāyāda-sutta
	188	9	Itivuttaka 92

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
	188	18	Vinaya, Mahāvagga 1-30
	189	15	MN 4-39 și Mahā-assapura-sutta
	190	22	MN 4-40 și Cūḷa-assapura-sutta
	191	19	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 10
	191	26	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 10
	192	11	Saddharmapuṇḍarīka sūtra 14
2	194	1	SN 55-37 și Mahānāma-sutta
	194	13	AN 3-75
	194	21	SN 55-37 și Mahānāma-sutta
	195	2	SN 55-54 și Gilāyanaṃ-sutta
	195	7	Avataṃsaka sūtra 22
	196	16	Mahāparinirvāṇa sūtra
	199	2	Avataṃsaka sūtra 7
	201	13	Mahāmāyā sūtra
	202	10	Avataṃsaka sūtra 21
	203	4	Mahāparinirvāṇa sūtra
3	204	1	DN 31 și Siṅgālovāda-sutta
	209	5	AN 2-4 și Samacitta-sutta
	209	22	AN 3-31
	201	5	Jātaka 417, Kaccāni-Jātaka
	211	20	DN 31 și Siṅgālovāda-sutta
	212	6	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	213	11	(Comentarii Birmane)
	214	2	Śrīmālādevāsīmhanāda sūtra
Capitolul 2			
1	216	1	Mahāparinirvāṇa sūtra

<i>Partea</i>	<i>Pagina</i>	<i>Rândul</i>	<i>Sursa</i>
	217	13	AN 3-118 și Soceyyan-sutta
	219	1	SN
	219	13	Vinaya, Mahāvagga 10-1, 2
	219	22	DN 16 și Mahāparinirvāṇa sūtra
	221	2	Vinaya, Mahāvagga 10-1, 2
2	224	1	SN
	224	20	Antarābhava sūtra
	225	2	Vimalakīrtinirdeśa sūtra
	226	4	Mahāparinirvāṇa sūtra
	226	24	Sukhāvatīvyūha sutra (scurtă)
	227	5	Sukhāvatīvyūha sūtra
	227	20	Vimalakīrtinirdeśa sūtra
3	229	1	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	229	10	AN 34-2
	230	6	Dhammapada Aṭṭhakathā 1
	230	23	AN 5-1
	231	4	Mūla sarvāstivāda vinaya Saṅghabheda-vastu 10
	231	19	MN 9-86 și Aṅgulimāla-sutta
	232	17	AN 26